

Matka valoa kohti

Iloista on tullut pahin aika päivässä. En voi sulkea silmiäni, ajattelematta kauheuksia. Makaan harmaassa makuuhuoneessa, joka ennen oli niin värikäs. Tuntuu siltä, että kaikki on menettänyt värinsä. Vieressä nukkuu siskoni, hän on vasta kahdeksan. En voi kuvitella kuinka hirveältä hänestä mahtaa tuntua.

Joka päivä odotamme sitä että meidät viedään täältä pois, kauas pois. Ajatus siitä, että elämä voisi taas palata ennalleen jossain muualla saa minut taistelemaan paremman elämän puolesta.

Kuulen nyyhkytystä oven toiselta puolelta. Se on äiti. Kuulen isäni tasaisen äänen lohduttamassa häntä. Seinät talossani ovat erittäin ohuet, niin ohuet että voin yleensä erottaa sanoja heidän keskustelustaan. Nyt he kuitenkin kuiskaavat. Yhtäkkiä kuulen jotain odottamatonta, isäni ääni katkeaa ja kuulen kovaäänistä itkua. En ole koskaan kuullut hänen itkevän. Nyt tajuan, että aika on koittanut, meidän on lähdettävä pois.

Maassamme tilanne on pitkään ollut vaikea. Meillä on pula ruuasta, sähköstä, vedestä, siis lähestulkoon kaikesta. Aavistimme pitkään, että jotain oli tapahtumassa. Ensimmäinen terrori-isku tapahtui kuukausi sitten. Terroristit olivat suunnitelleet naisten oikeuksien rajoittamista, mutta vasta viime kuussa he päättivät kieltää kaikkien naisten ja tyttöjen koulunkäynnin. En ollut ikinä ollut kovin innostunut koulusta mutta kun mahdollisuus käydä koulua otettiin minulta pois tajusin vasta kuinka tärkeää se oli ollut. Nyt siis päivä oli koittanut, päivä jolloin jättäisin taakseni kaiken tutun ja turvallisen.

Olemme olleet matkalla viisi päivää. Viisi päivää liian kauan, ilman vessoja, ilman sänkyjä, ilman kunnon ruokaa. Nämä asiat ovat sen sijaan korvaantuneet jatkuvalla pelolla, epävarmuudella ja väsymyksellä. Tiesin, että matka tulisi olemaan raskas, mutta en ikinä aavistanut, että se olisi näin kauheaa. Pidän siskoni kädestä tiukasti kiinni, sillä tavalla tiedän että hän on aina vieressäni. Nostan hetkellisesti katseeni ylös kuraisesta maasta ja katson satoja muita, jotka kulkevat edessämme. Kaikilla sama toivo paremmasta elämästä. Sydämeni hakkaa päässäni ja kuulen vain oman ja muiden askelten jatkuvan äänen. Bum, bum, bum. Päässäni pyörii vain kolme ajatusta. Löytää tämän yön nukkumapaikka, etsiä ruokaa ja saada siskoni turvaan. Yhtäkkiä tunnen kuinka joku vetää minua hihasta. Pikkusiskoni silmät ovat kyyneleissä ja naama tulipunainen. Hän repii kättäni kovaa. Näen että hänellä ei ole yhtään voimia enää jäljellä. Hän kompuroi ja ymmärrän että emme voi enää jatkaa. Jalkani polttavat ja sydämeni hakkaa nyt täyttä vauhtia. Otan hänet reppuselkään, ja toivon että jaksan kantaa hänen rannikolle asti. Kunpa jaksaisimme vielä viimeisen etapin.

Istun makuuhuoneessani ja katson ulos ikkunasta. Aurinko paistaa ja puutarhan puiden lehdet ovat muuttumassa oransseiksi. Auringon säteet heijastuvat huoneeseen ja antavat huoneelle kultaisen ja lämpimän sävyn. Kuulen jonkun astuvan

huoneeseen, se on siskoni. Tarkkailen kun hän harjaa hiuksensa, niin ihanat, pitkät ja ruskeat. Näen itseni hänessä nuorempana. Silloin kun kaikki oli synkkää ja toivotonta. Olen onnellinen, että olemme turvassa. Turvan tunne on tunne, jota jotkut eivät saa koskaan kokea. Minulla on elämässäni sisäinen rauha. Tunne siitä että olen vapaa ja että ei tarvitse huolehtia missä seuraavana yönä voi nukkua, on valtava helpotus. Elämäni on melkein tavallista ja normaalia, ainakin siltä se näyttää ulkopuolelta. Tulen kuitenkin aina jollain lailla tuntemaan, etten aivan täysin kuulu tähän turvalliseen ja valoisaan maailmaan. Pieni osa minusta kantaa aina pimeyttä mukanaan.